

РЕШЕНИЕ

№ 5444

София, 03.05.2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният административен съд на Република България - Трето отделение, в съдебно заседание на дванадесети февруари две хиляди и осемнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ВАНЯ ПУНЕВА

ЧЛЕНОВЕ: ИСКРА АЛЕКСАНДРОВА
АЛБЕНА РАДОСЛАВОВА

при секретар Никол Стефанова
на прокурора Христо Ангелов
от председателя ВАНЯ ПУНЕВА
по адм. дело № 13215/2017. □

и с участието
изслуша докладваното

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК.

Образувано е по касационен протест на прокурор при Окръжна прокуратура – Пазарджик против решение № 458/12.10.2017 г по адм.дело № 471/2017 г. на Административен съд – Пазарджик, в частта му, с което е отхвърлено протестирането на чл. 1, ал. 2, чл.19, ал. 1 чл. 28, ал. 1, т. 1, 3 и 4 и ал. 2, т. 1, 2, 3, 5, 6 и 7 от Наредба за управление на общинските пътища на територията на община Септември, приета с решение № 233/28.01.2005г. на Общински съвет Септември (Наредбата).

Първоинстанционното решение се протестира с доводи за постановяването му при следните противоречия. По отношение на чл. 1, ал. 2, т. 1 от Закона за пътищата (ЗП), тъй като чл. 1, ал. 2 от Наредбата стеснява изключенията на закона, тъй като същата е приложима спрямо „улиците“ по см. на чл. 1, ал. 2, т. 1 от ЗП. По отношение с чл. 6, ал. 1, т. 5 от Наредбата за специално ползване на пътищата (НСПП), тъй като с 19, ал. 1 от Наредбата се стесняват хипотезите, при които е допустим отказ на кмета на общината за издаване на разрешение за специално ползване на пътя спрямо осигуряването на безопасността на автомобилното движение съгласно ЗДвП, установено със становище на органите на МВР. По отношение с чл. 15 от НСПП, тъй като с чл. 28, ал. 1 и ал. 2 от Наредбата се стесняват хипотезите, при които се издава разрешение за изграждане на рекламни съоръжения. Искането на прокурора е решението на административния съд да бъде отменено и делото решено по същество от касационната инстанция.

Ответната страна – Общински съвет – Септември, представляван от адв. Манчев, оспорва подадения касационен протест с молба от 09.02.2018 г. Поддържат се изложените от първоинстанционния съд

мотиви относно установената неоснователност на оспорването на чл. 1, ал. 2, чл. 19, ал. 1 чл. 28, ал. 1 и ал. 2 от Наредбата. Направено е искане за оставяне в сила на решението в обжалваната му част.

Представителят на Върховната административна прокуратура, в хода на делото по същество, дава мотивирано заключение за неправилност на първоинстанционното решение. Доколкото изложените доводи се припокриват с изложеното в касационния протест, същите не следва да бъдат преповтаряни.

Върховният административен съд, трето отделение, като прецени, че касационният протест е редовно подаден от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК и при липса на основания по чл. 215 от АПК, намира същият за допустим. Разгледан по същество е неоснователен.

Производството по реда на чл. 185 и сл. от АПК е образувано пред АС – Пазарджик по протест на прокурор при Окръжна прокуратура Пазарджик против чл. 1, ал. 2, чл. 19, ал. 1, чл. 21, ал. 4, чл. 22, чл. 24, ал. 2, чл. 26, ал. 2, чл. 27, чл. 28, ал. 1 и ал. 2, чл. 29, ал. 2, чл. 31, чл. 32, чл. 33, чл. 34, чл. 67, чл. 68 от Наредбата за управление на общинските пътища на територията на Община Септември, приета с решение № 233/28.01.2005г. на Общински съвет Септември.

Със сега протестираната част на решение № 458/12.10.2017 г. по адм.дело № 471/2017 г. по описа на АС – Пазарджик, съдът е отхвърли протеста в частта му, с която са оспорени разпоредбите на чл. 1, ал. 2, чл. 19, ал. 1, чл. 28, ал. 1, т. 1, 3 и 4 и ал. 2, т. 1, 2, 3, 5, 6 и 7 от Наредбата.

За да отхвърли протеста, съдът е приел, че Наредбата е издадено от компетентен орган съгласно правомощията му по чл. 21, ал. 2 от ЗМСМА и чл. 23 от ЗП. Приел е също така, че Наредбата е валиден нормативен административен акт, като е отчел, че е издаден в писмена форма, при спазване на изискванията за кворум и начин на гласуване, регламентирани в ЗМСМА.

По отношение материалната законосъобразност на чл. 1, ал. 2 от Наредбата, съдът е приел, че протестът е неоснователен. Като е анализирал предметния обхват на протестираната норма с действието на чл. 1, ал. 2 от ЗП, съдът е приел, че в чл. 1, ал. 2 от Наредбата липсва точка идентична на чл. 1, ал. 2, т. 1 от ЗП. Приемайки, че в Наредбата не е включено ограничение в предметния ѝ обхват, което да съответства на ограничението по чл. 1, ал. 2, т. 1 от ЗП, а именно, че Наредбата не се прилага спрямо улиците в населените места и селищните образувания, с изключение на онези от тях, които едновременно са участъци от републикански или общински пътища, административният съд е приел, че разпоредбата на чл. 1, ал. 2 от Наредбата не е незаконосъобразна като противоречаща на чл. 1, ал. 2, т. 1 от ЗП. Анализирайки действието на чл. 3, чл. 7, ал. 2 и чл. 15 от ЗНА, съдът е приел, че в случая наличието на уредба за неприложение на издадения закон относно определени видове пътища е важно и при липса на уредба в подзаконовия нормативен акт. Приел е, че по аргумент от чл. 1, ал. 2, т. 1 от ЗП, както този законът, така и Наредбата се явяват неприложими към улиците в населените места и селищните образувания, с изключение на онези от тях, които едновременно са участъци от републикански или общински пътища.

18

Касационната инстанция намира, че заключението на АС – Пазарджик за неоснователност на протеста по отношение чл.1, ал. 2 от Наредбата е правилно. Не може да бъде споделено възражението, че изричното непосочване в Наредбата, че „улиците“ по чл. 1, ал. 2, т. 1 от ЗП са извън предметния ѝ обхват е основание да се приеме, че е налице такова състояние на правна несигурност, която да води до извод за незаконосъобразност на оспорваната норма. Както в самият протест е посочено „непълнотата“ на Наредбата може да се запълни с тълкуване и прилагане на закона. В тази връзка, доколкото по делото и между страните е безспорно, че Наредбата не урежда обществени отношения свързани с правомощия на кмета на община Септември по управление на общински улици по см. на чл. 1, ал. 2, т. 1 от ЗП, то макар и изведена по тълкувателен път тази безспорност е основание да се приеме, че липсва противоречие между предметния обхват на Наредбата и компетентността на общинския съвет, произтичаща от нормата на чл. 23 от ЗП. В този смисъл, поддържаните касационни възражения следва да се приемат за неоснователни.

По отношение материалната законосъобразност на чл.19, ал.1 от Наредбата, съдът е приел, че не е налице колизия с чл.6 от НСПП. Като е установил, че в чл. 19, ал. 1 от Наредбата липсва текст, съответстващ на чл.6, ал.1, т.5 от НСПП, съдът е приел, че тази липса не опорочава Наредбата и не я прави незаконосъобразна.

Този извод на административния съд е правилен. Липсата на установено правомощие в Наредбата, което да съответства на разписано такова в чл.6, ал.1, т.5 от НСПП, обективно не може да доведе до противоречие в действието на правилата за поведение в двата нормативни акта, чието отстраняване е търсения от прокурора резултат. Несъществуваща норма обективно не може да противоречи на съществуваща норма от по-горна степен.

По отношение материалната законосъобразност на чл. 28, ал. 1, т. 1, 3 и 4 и ал. 2, т. 1, 2, 3, 5, 6 и 7 от Наредбата, съдът е приел, че доколкото същите съответстват на чл. 15, ал. 1 и ал. 2 от НСПП и възпроизвеждат установените там хипотези, то протестът е неоснователен. Касационната инстанция намира за ненужно повторното сравнение на текстовете като напълно кредитира направеното такова от административния съд. Бланкетни и неоснователни са възраженията в касационния протест, че съдът не е отчел, че чрез чл. 28, ал. 1, т. 1, 3 и 4 и ал. 2, т. 1, 2, 3, 5, 6 и 7 от Наредбата се стеснява приложното поле на хипотезите по чл. 15, ал. 1 и ал. 2 от НСПП, с които са уредени условията за изграждане на рекламни съоръжения и основанията за отказ за издаване на разрешения за изграждане на такива съоръжения. На практика, нито в първоначалния протест, нито в касационния такъв е направено обосноваване и ясно издържано възражение за налично противоречие между чл. 28, ал. 1, т. 1, 3 и 4 и ал. 2, т. 1, 2, 3, 5, 6 и 7 от Наредбата и чл. 15, ал. 1 и ал. 2 от НСПП. Твърдяната неяснота на прилагането на Наредбата, спрямо действието на НСПП не е повод да се приеме, че Наредбата е материално незаконосъобразна. Дори да се приеме, че такава неяснота е налице, то превъзможването ѝ е лесно осъществимо по пътя на тълкуването. Именно по този начин ще бъде наложен принципът на правната сигурност, който се ползва като аргумент от прокурора в

искането му за отмяна на чл. 28, ал. 1, т. 1, 3 и 4 и ал. 2, т. 1, 2, 3, 5, 6 и 7 от Наредбата.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК решението, в протестираната му част, следва да бъде оставено в сила като правилно.

Разноски не се претендират от страните, поради което съдът не дължи произнасяне по този въпрос.

При тези съображения, Върховният административен съд, трето отделение

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 458/12.10.2017 г по адм.дело № 471/2017 г. на Административен съд – Пазарджик, в частта му, с което е отхвърлено протестирането на чл. 1, ал. 2, чл.19, ал. 1 чл. 28, ал. 1, т. 1,3 и 4 и ал. 2, т. 1, 2, 3, 5, 6 и 7 от Наредба за управление на общинските пътища на територията на община Септември, приета с решение № 233/28.01.2005г. на Общински съвет Септември.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: